

Sandefjord, 25. februar 2013: Vedtak i sak 10-2012.

Klager: NN

Innklaget: Kredinor, Postboks 782 Sentrum, 0106 Oslo.

Saken gjelder: Om kravet er korrekt varslet. Om klager har fremmet en innsigelse han burde fått vurdert før inkasso ble satt i verk. Om betalingen er foretatt i tide til å unngå inkassoomkostninger

Thor Dahls gt. 1 A
Postboks 311, 3201 Sandefjord
Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no
Bankgiro: 2490.56.30748
Org.nr.: 971 317 612
www.inkassoklagenemnda.no

1. Kravet

Saken gjelder en misligholdt låneforpliktelse til XX Sparebank. Lånet er sikret med salgspant. Klagers ektefelle er hovedskyldner. Klager har signert gjeldsdokumentene som medskyldner.

2. Saksforholdet

Grunnet betalingsmislighold av terminforfall 30.11.10 ble klager tilsendt inkassovarsel 15.12.10. Kr 60 var lagt til i purregebyr. I varselet ble klager informert om at likelydende varsel var sendt til hovedskyldner, og at bare ett av varslene skulle betales.

Kravet ble oversendt til inkasso og betalingsoppfordring ble sendt 03.01.11 da kravet fortsatt sto udekket etter utløpet av betalingsfristen i inkassovarselet. I betalingsoppfordringen ble det blant annet informert om at «Rapportering til kredittopplysningsbyråene skjer i henhold til regler 30 dager etter betalingsoppfordringen» og «Beløpet på vedlagte giro skal betales til oss – ikke til fordringshaver – innen 17.01.11. Du unngår da ytterligere utenrettslig og rettslig pågang med de meromkostninger dette medfører». Salær var lagt til kravet med kr 762,50.

Etter utløpet av betalingsfristen i betalingsoppfordringen sendte innklagede brevet «Oppsigelse av lån/kreditt 12712066146». Oppsigelsen var begrunnet med vesentlig mislighold. Klager fikk 14 dager til å rette på forholdet ved å innbetale forfalte terminer/avdrag.

Inkassovarsel for hele saldoen ble sendt klager 25.02.11. Kravet var spesifisert med «termin, forfall 30.11.10, restkrav misligholdt lån, forfall 31.01.11, samt beregnede renter og inkassosalær, totalt kr 52 980,60. I varselet het det blant annet «Dersom kravet med tillegg av renter og omkostninger ikke blir betalt innen betalingsfristen, iverksettes inkassotiltak for totalt utestående beløp, og ytterligere omkostninger vil påløpe».

Betalingsoppfordring for den oppsagte saldoen ble sendt 15.03.11 da kravet ikke var betalt innen fristen i inkassovarselet. I betalingsoppfordringen het det blant annet at «Rapportering til kredittopplysningsbyråene skjer i henhold til regler 30 dager etter at rettslige skritt er tatt.» og «Beløpet på vedlagte giro skal betales til oss – ikke til fordringshaver – innen 29.03.11. Du unngår da ytterligere utenrettslig og rettslig pågang med de meromkostninger dette medfører».

I girobrev sendt hovedskyldner 06.05.12 fremgikk det at det var inngått en avdragsavtale som forutsatte betaling av kr 2 500 hver måned. I girobrev av 25.05.11 ble både hoved- og medskyldner orientert om at inngått avdragsavtale ikke kunne opprettholdes, angivelig fordi salgspantet nærmet seg foreldelse. En kunne heller ikke se at de to første avdragene var betalt. Låntakerne ble varslet om at beløpet på giroen, kr 59 272,39, måtte betales innen 26.06.12 for å unngå tilbakelevering av salgspantet.

Begjæring om tilbakelevering av salgspant ble sendt 06.07.11. Som saksøkt var kun hovedskyldner oppført.

Etter forutgående e-postkorrespondanse mellom hovedskyldner og innklagede ble hovedkravet og kapitaliserte renter betalt. Skyldnerne ble i e-post krevd for restkravet, som utgjorde renter og inkassosalær, totalt kr 7 741,91. Skyldnerne ble samtidig informert om at gebyret for tilbakeleveringsbegjæringen var fjernet og at saken og kravet var korrigert.

Ny begjæring om tilbakelevering av salgspant ble sendt i november 2011. Både hoved- og medskyldner (klager) var saksøkt og kravet, inkludert omkostninger ved begjæringen, utgjorde kr 12 506,07. Klager ble orientert av namsmannen om at pantet, en campingvogn, ville bli hentet etter den 09.01.12 dersom kravet ikke var betalt eller vognen var innlevert frivillig.

I e-post til innklagede krevde klager at begjæringen ble trukket, angivelig grunnet at det var begått flere feil i saken. Klager skal samme dag likevel ha betalt restkravet han fikk oppgitt av innklagede, kr 10 891,49.

Klager fremsatte klage for Inkassoklagenemnda der han ønsket saken vurdert, samt hjelp til å få tilbakebetalt kr 10 819,49.

Klagen ble oversendt innklagede som i sitt tilsvare avviste at kravet ikke kunne tvangsinnføres, samt at saken nå var avsluttet som fullt oppgjort.

I e-post fra sekretariatet for Inkassoklagenemnda ble innklagede gitt anledning til å kommentere uttalelser i de utsendte betalingsoppfordringene, samt til å ettersende oppsigelse også overfor klager, som var uteblitt ved tidligere tilsvare.

I brev av 21.12.12 fremla innklagede oppsigelsen. Det ble videre redegjort for beregningen av kravet, rapporteringsrutinene for betalingsanmerkning, samt at nye varsler er endret i overensstemmelse med nemndas avgjørelser.

3. Partene anfører

Klager anfører at klager ikke har mottatt noen brev mellom betalingsoppfordringen av 15.03.11 og namsmannens brev 15.12.11. Det anføres at klager ikke kan holdes ansvarlig for en tvistesak mellom innklagede og hovedskyldner, uten at han ble varslet. I begjæringen fulgte det med kopi av girobrev 15.03.11 pålydende kr 55 503,17. Det ble krevd at begjæringen skulle trekkes tilbake på grunn av feil beløp, at han ikke var varslet på forhånd, samt at innklagede i følge salgspantet ikke hadde rett til å kreve tilbakelevering etter tvangsfullbyrdsloven kapittel 9.

Innklagede anfører at inkasso ble iverksatt på bakgrunn av vesentlig mislighold. Avsendte varsler er fremlagt. Det anføres videre at rapportering av betalingsanmerkninger skjer iht. Datatilsynets regler, og at teksten i betalingsoppfordringene er endret etter betalingsoppfordringene i denne saken ble sendt. Det anføres endelig at pantet også gir dekning for inndrivelsesomkostninger, noe som ble forklart skyldner ved henvendelse 05.01.12. Kravet ble samme dag oppgitt til kr 10 891,49. Differansen mellom oppgitt krav og kravet i begjæringen, skyldes at begjæringen ble trukket før avholdelse og at rettsgebyret da ble redusert. Restkravet ble betalt 06.01.12 og saken ble avsluttet som fullt oppgjort.

4. Inkassoklagenemndas syn på saken

Saken ble behandlet på fulltallig nemndsmøte 4. februar 2013 og vedtak ble fattet med følgende begrunnelse.

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers Forening og Forbrukerrådet av 20. februar 2003 om klagenemnd for inkassotjenester behandler Inkassoklagenemnda klage på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelser etter inkassoloven.

Inkassoloven § 17 første ledd bestemmer at skyldneren plikter å erstatte fordringshaverens nødvendige kostnader ved utenrettslig inndrivning. Det er en forutsetning at kravet er brakt til forfall. Det skal som hovedregel også være sendt inkassovarsel som omfatter hele det kravet som sendes til inkasso. Etter inkassoloven § 17 fjerde ledd faller erstatningsplikten bort dersom fordringshaveren eller inkassator har opptrådt i strid med god inkassoskikk overfor skyldneren. Det følger videre av § 17 fjerde ledd in fine at kostnadene ikke kan kreves erstattet dersom reglene i §§ 9 eller 10 er overtrådt.

Nemnda har vurdert om innholdet i de fremlagte varslene er i samsvar med gjeldende regelverk.

Inkassoloven § 9 inneholder ingen regel om at skyldner må informeres om kostnader som kan påløpe ved inkassopågang slik det fremgår av inkassoloven § 10. I § 10 annet ledd bokstav e, fremgår det at skyldneren i betalingsoppfordringen skal varles om at unnlatt betaling kan føre til ytterligere kostnader.

I NOU 1983:8 er kravene til spesifisering i varslene omhandlet. Det fremgår at det ikke kan kreves at det presist angis hvilke kostnader som vil påløpe. Det er tilstrekkelig å nevne at det vil påløpe ytterligere kostnader som kan bli belastet skyldneren. Det presiseres at det ikke under noen omstendighet må oppgis uriktig høye kostnader eller gis inntrykk av at dette er kostnader skyldneren må bære uavhengig av sakens utfall. Finanstilsynet har i sin tilsynspraksis innrettet seg etter dette, og har også lagt til grunn at verken inkassovarsel eller betalingsoppfordring uforbeholdent skal gi uttrykk for at det vil påløpe inkassokostnader (etter lett eller tung sats) ved unnlatt betaling innen de lovpålagte frister. Begrunnelsen er at en skyldner som fremmer innsigelser mot kravet som han har rimelig grunn til å få vurdert, ikke er erstatningspliktig.

Etter nemndas syn er inkassovarselet for terminbeløpet i samsvar med gjeldende regelverk. Inkassovarselet for hele saldoen og i de to betalingsoppfordringene er imidlertid i strid med inkassoloven, idet de må forstås slik at oversittelse av betalingsfristen uten videre vil føre til økte kostnader. Det vises til at det i inkassovarselet for hele saldoen heter at "ytterligere omkostninger vil påløpe", og at det i betalingsoppfordringene uttrykkes at man ved betaling innen fristen unngår "de meromkostninger dette medfører." Nemnda mener at dette øker betalingspresset og utsetter klager for urimelig påtrykk, jf. inkassoloven § 8 annet ledd.

Nemnda har videre funnet grunn til å påpeke at innklagede i sin første betalingsoppfordring opplyste at betalingsanmerkning ville bli registrert 30 dager etter betalingsoppfordringen. Nemnda legger til grunn at etter Datatilsynets regelverk kan betalingsanmerkning overfor forbrukere tidligst registreres 30 dager etter at rettslige skritt er tatt. Nemnda er av den oppfatning at innklagede også på dette punkt har utsatt klager for urimelig påtrykk ved å true med registrering av betalingsanmerkning før det var anledning til det. Forholdet må imidlertid anses reparert ved at innklagede ga riktiginformasjon i betalingsoppfordringen for hele gjelden.

Da klager har nådd fram på annet grunnlag, har ikke nemnda gått grundig inn i vurderingen av om vilkårene for å si opp hele lånet var tilstede. Nemnda har likevel funnet grunn til å stille spørsmål ved innklagedes oppsigelse av hele kravet. Av varslene i saken synes det som om det kun var én termin som var grunnlaget for oppsigelse av hele lånet. Det følger av Finansavtaleloven § 52 at et lån kan sies opp for førtidig forfall på grunn av vesentlig mislighold. Vesentlig mislighold anses normalt å foreligge først når minst to terminer er misligholdt. Slik nemnda oppfatter bestemmelsen i Finansavtaleloven § 52 tredje ledd, skal forbrukeren ha 14 dager frist til å avverge førtidig forfall ved å rette på forholdet. Etter nemndas mening kan oppsigelse av hele lånet da først sendes etter at fristen for retting er utløpt.

Nemnda er etter dette kommet til at det foreligger brudd på inkassolovgivningen slik at klagers erstatningsplikt for de utenrettslige inkassokostnadene etter inkassoloven § 17 er bortfalt.

Klagen har etter dette ført frem og klageren plikter ikke å betale noen del av inkassoomkostningene.

Vedtaket er enstemmig.

5 Vedtak

Klager gis medhold. Det skal ikke betales inkassoomkostninger i saken.

Rune Jensen
Leder Inkassoklagenemnda